

Lietuviškos Imtynės

Lapkričio 15-oji, 21:05 – 22:00

Ringas. Spalvingi Kostiumai. Augaloti imtynininkai bei nesibaigiančio smurto lavina. Nekenčiu smurto, bet ką padarysi – darbo specifika priverčia dar ir ne tokias vietas aplankyti. Aišku, čia viskas paprasta ir pažįstama: sporto ir pramogų šou mišinys, toks populiarus anapus Atlanto. Bet tai ne amerikietiškos imtynės; vienas nedidelis, bet esminis skirtumas neleidžia vaikinams iš Valstijų paduoti „Lietuviškų Imtynių“ organizatoriaus Šarūno Buroko į teismą už akivaizdų plagiatą.

Štai, vienas iš dviejų ringe besikaunančių imtynininkų visai pasiunta: iš užančio išsitraukia didžiulį, idiotiškai atrodantį peilį. Žiūrovai pašėlsta – tai momentas, kurio visi laukė. Imtynininko priešininkas irgi nepėsčias: surikęs kovos šūkį atsivėdėja nežinia iš kur ištrauktu kirviu ir nukerta pirmajam galvą. Kraujas trykšta fontanais. Neįtikėtinais tikroviška ir be galo neskoninga – negaliu patikėti, jog Jolantai šie pasirodymai nuoširdžiai patinka... Bet tai priežastis, kodėl žmonės iš *WWE* bei *AWF* mane pasamdė – visas reikalas dvokia suktybe. Kaip Šarūnas Burokas ir jo komanda sugebėjo pasirūpinti tokiais tikroviškais specialiaisiais efektais – ir dar gi prieš gyvą auditoriją? Policija nerado už ko užsikabinti; bet aš ne iš policijos. Ak, tiesa, pamiršau prisistatyti – Henrikas Blinda, privatus detektyvas.

Šou einant į pabaigą šniukštinėju imtynininkų persirengimo kambarius. Policininkas, be orderio darantis krata, patektų į rimtą bėdą; aišku, aš – paprasčiausias „Lietuviškų Imtynių“ gerbėjas. Pamišę fanai dar ir ne tokių beprotybių prikrečia. Net plakatą iš Jolantos pasiėmiau – jei mane prigriebtų, sakyčiau, jog medžioju autografus.

Prie durų pasigirsta bruzdesys. Vos spėju pasislėpti drabužių spintelėje – vaidinimas pasibaigęs, imtynininkai grįžta persirengti. Stebėdamas juos pro durelių plyšį jaučiu, kaip mano gyslose ima stingti kraujas. Viešpatie, į ką aš įsivėliau. Na, bent jau aišku, kaip vadybininkas Šarūnas pasirūpina tokiais tikroviškais efektais.

Jų paprasčiausiai nėra.

Į persirengimo kambarį įžygiuoja gal tuzinas kruvinomis drapanomis apsirėdžiusių gyvų numirėlių; vieni iš jų nešini nupjautom galūnėm, kiti po pažasčia tarsi kopūstus laikantys savo nukirstas galvas. Imtynininkų grimas nusitrynęs: iš po jo šviečiasi pilkos odos plėmai, nusėti lavondėmėmis. Viską užbaigia pamėkliška tylą – judėdami zombiai neišleidžia nei garso. Vaizdelis tarsi iš pigaus siaubo filmo.

Man svarstant, kaip iš tokios, sakykim, netikėtos situacijos išnešt sveiką kailį (šie vyrukai vargu ar patikės pamišusio fano alibi) imtynininkai lyg niekur nieko atgal sau prisilipina nukirstas galvas bei galūnes ir ima persirenginėti. Spėju atkreipti dėmesį į vieną smulkmeną: nors jų spalvingi kostiumai ir skirtingi, visi turi bendrą elementą – nedidelį išsiuvinėtą dvigubą kryželį. Ką gi tai galėtų reikšti?

Deja, apmąstymams laiko nelieka – vienas iš Romero filmų monstrų atveria mano slėptuvės dureles. Visi iki vieno negyvėliai atsisuka į mane. Akimirką trukusio sutrikimo pakanka, kad kaip raketa iššaučiau iš to nelemto persirengimo kambario – bet zombiai irgi nepėsti. Man iš paskos pasipila visa lavina kirvių, iečių ir kitų šaltųjų ginklų. Blauzdą nudiegia nepakeliamas karštis, vos nesuklumpu – man į koją įsmigusi gal pusmetro ilgumo strėlė. Keikdamasis ir dairydamasis atgal bėgu iš pramogų arenos – na ir naktelė... Panašu, teks apsilankyti pas Jolantą.

Lapkričio 16-oji, 0:00 – 7:30

Ligoninės priimamajame tenka pralaukti kelias valandas. Aplink lakstančios seselės atsiprašinėja ir skundžiasi amžinu personalo stygiumi. Bet laukimas atsiperka – daktarė Jolanta greitai mane apžiūri ir nieko neklausinėjusi sutvarko žaizdą. Myliu tą moterį: visad galiu ja pasikliauti. Belopydama mano vargšę blauzdą Jolanta prabėgšmom užsimena, jog panašias strėles matė kažkuriame iš Lietuvos pilių muziejų; kokį antikvaro mėgėją aš sugebėjau supykdyti? Baigus darbą įgrūda man į rankas kelias ligoninės skrajutes ir tiesiogine to žodžio prasme išspiria lauk – jos laukia dar daugybė kitų pacientų. Darbas čia niekada nesibaigia.

Pilys? Muziejai? Kas man darbo. Šlubčiodamas atgal į ofisą nusprendžiu, jog šios bylos tęsti tikrai neketinu – gyvybė ir sveikas protas man pernelyg brangūs. Bet pasiekęs savo nedidelio biuro įėjimą nustėru. Spyna išlaužta, durys atlapotos ir... apkapotos. Žymės lyg nuo kalavijo. Tyliai prisliūkinu prie durų angos: mano kabinete tvyro kapų tyła, o tamsios, augalotos figūros, rymančios kambario gale, neatrodo nė trupučio draugiškos. Velniava. Išsisukti nepavyks. Jie mane jau susekė.

Stengdamasis neišleisti nė garso grįžtu į naktines, lapkričio liūtis pliekiamas miesto gatves. Paprašęs buvusio kolegos paslaugos, likusią paryčių dalį praleidžiu policijos archyve: aiškinausi, kas per vienas buvo tas Šarūnas Burokas prieš pradėdamas verslą su antikvarine epikuote apsiginklavusiais zombiais.

Lapkričio 16-oji, 9:45 – 14:00

Naktinis apsilankymas archyve nusisekė kaip reikiant: pasirodo, mūsų mielas nekromantas Šarūnas didžiąją savo gyvenimo dalį praleido dirbdamas vienoje gerai žinomoje remonto firmoje. Paskutinis projektas, už kurį jis buvo atsakingas – prastai pagarsėjusi Kauno pilies rekonstrukcija... Ten šiuo metu ir važiuoju – į Kauną. Dardant traukiniui keikiuosi ir stengiuos negalvot apie savo sužeistą koją. Pažvelgęs pro langą žagteliu iš nuostabos – šalia traukinio joja gal pustuzinis renesansiškais apsiaustais apsirėdžiusių vyrų. Jų papilkėjus oda net iš tolo šviečia. Ką gi. Nuo šiol reiks atsargiau mėtyt savo pėdas.

Pilies muziejus neitin gali pasigirti eksponatų gausa. Bet viena detalė apverktinoje šarvų ir ginklų kolekcijoje krenta man į akį – gana daug jų dabina tas pats dvigubas kryželis, kurį pastebėjau ant imtynininkų uniformų. Muziejaus gidas be galo nustemba, jog neatpažįstu Jogailaičių dinastijos kryžiaus - vieno iš mūsų valstybės simbolių. Ką gi, panašu, jog

atsidūriau tinkamoje vietoje. Parodau jam savo nelaimėlę strėlę – seniokas apsidžiaugia, lyg geležėlę radęs. Apžiūrėjęs konstatuoja, jog strėlė tikriausiai priklausiusi vienam iš karalienės Bonos kareivių, gyvenusių čia 16-ame amžiuje. Po perkūnais – vis daugiau galvosūkio detalių krenta į savo vietas. Paprašau jo papasakoti plačiau. Gidas atsikrenkščia ir išpoškina visą tiradą, kaip italė karalienė Bona Sforca savo valdymo laikais supirkusi didžiąją dalį Lietuvos teritorijų Jogailaičių dinastijos žinion; ir kaip iki šiol Kauno pilyje sklendo legendos apie jos numirėlių armiją, užkastą giliai po pamatais ir atseit vėl pakilsiančią į kovą, kai Kaunui iškils pavojus. Aišku, tai vieni pramanai. Pavojus ir pragaištis miestui grasino jau daugybę kartų, bet jokia legendinė armija taip ir nepasirodė.

Padėkojęs seniokui pranykstu ir sekančią savaitę praleidžiu slapstydamasis bei kurdamas planus. Atrodo, jog pagaliau suprantu, kas vyksta. Beliko paspėsti spąstus.

Lapkričio 22-oji, 21:50 – 23:59

Ir vėl pramogų arena. Ringas. Imtynės. Kraujo fontanai. Šou pasibaigus išlendu iš savo slaptavietės ir išsišiepęs paprašau vadybininko Šarūno autografo. Jis, nieko neįtardamas, pasirašo ant Jolantos man duoto plakato. Nepastebi kelių mano prirašytų eilučių po raumeningų imtynininkų fotografijomis. Bet galiausiai atkreipia dėmesį į mane, atpažįsta mano veidą. Regis, Šarūno kareiviai pranešė jam apie mano šniukštinėjimus. Tviskėdamas savo neskoningu, rožiniu kostiumu vadybininkas paprašo paėjėti su juo link persirengimo kambarių – atseit, pamėgins man suveikti ir imtynininkų parašus. Pritardams linkteliu (tikiuosi, tai išvydo ne tik jis...) ir patraukiu Šarūnui iš paskos. Kažkas iš užnugario trenkia man per galvą. Spėju pasidžiaugti, jog planas suveikė. Mano akys aptemsta.

Pabundu velkamas aprtrupėjusiais sraigtiniais laiptais žemyn. Velniava, kaip skauda koją... Suvokiu, jog vėl atsidūriau Kauno pilyje. Tik šįsyk ne toje jos dalyje, kuri rodoma turistams. Laiptams pasibaigus zombiai mane grubiai numeta ant žemės. Užsižiebia ryški šviesa; akims prie jos prisitaikius švilpteliu iš netikėtumo.

Esu milžiniškoje požeminėje menėje. Aplink mane – šimtai, tūkstančiai renesanso stiliaus šarvais pasidabinusių numirėlių, prijungtų prie velnias žino kokių senovinių kolbų bei aparatų. Jų šaltos, negyvos akys žvelgia į mane ir laukia. Menės centre stovi Šarūnas Burokas ir juokdamasis man ploja. Pasveikina su tuo, kiek daug sugebėjau išsiaiškinti, o tuomet iškloja visus likusius dalykus: apie tai, kaip vadovaudamas remontui surado šią menę; kaip numirėlių armija išsyk ėmė vykdyti jo įsakymus; kaip jis suvokė, jog italų magų bei alchemikų nemirtingais paversti Bonos kariai iš tiesų gynė ne Kauną, o pilies savininkų turta – tarsi senovinė apsaugos sistema. Jogailaičių dinastijai išmirus pirmas privatus asmuo, kuriam buvo patikėta atsakomybė už pilį, buvo Šarūnas. Paklausiu, kaip jam pavyko įtikinti zombius kautis ringe. Vadybininkas gūžteli pečiais – Šarūno investicijos į „Lietuviškas Imtynes“, šiaip ar taip, yra jo turto dalis. Nusprendęs, jog užteks šnekėti, įsako numirėliams užmušti mane ir paslėpti lavoną – tik taip įmanoma apsaugoti „Imtynių“ verslą.

Na ką gi. Išmušė lemiama akimirka.

Kareiviai nekruta. Jie žvelgia į mane; laukia *mano* įsakymų. Lėtai išsitraukiu iš užančio plakatą ir perskaitau eilutes, po kuriomis vadybininkas Burokas padėjo autografą: „Aš, būdamas sveiko proto ir pilnos atminties, perleidžiu visą savo turtą šio plakato savininkui.“

Šarūno veidas papilkėja labiau nei aplink jį stovinčių zombių. Kai galiausiai įsisamonina, kas ką tik įvyko, klykdamas sprunka lauk. Neketinu jo stabdyti; žvėris nebeturi ilčių. Atsidūstu ir apsižvalgau – nemirtingųjų armija privataus detektyvo rankose. Ką gi aš su jais darysiu?

Lapkričio 30-oji, 20:30

Nuo lemtųjų įvykių praėjusios kelios savaitės. Šarūnas Burokas bankrutavęs; netekęs savo triumfo kortos nebegali apsiginti nuo kaltinimų plagiatu. Šiuo metu tampomas po teismus. Niekšelis gavo, ko nusipelnęs.

Amerikiečiai sugebėjo man atsidėkoti su kaupu – už iš *WWE* gautą honorarą nusipirkau prašmatnų butą vieno iš naujųjų dangoraižių mansardoje.

O kas gi nutiko karalienės Bonos numirėlių armijai? Na...

Sučirškia telefonas. Pakeliu ragelį – tai Jolanta. Pirmiausiai padėkoja už autografą, kurį jai gavau. Plakatą pasikabinus ligoninėje, kaip aš jai ir siūliau. Šypteliu. Priduria, jog nepatikėsiu, kas šiandien įvyko – ligoninėje pasirodė gal šimtas karnavalo kostiumais ir kalavijais pasidabinusių vyrų, kurie nei iš šio nei iš to užsirašė savanoriais. Algos neprašo nei vienas, o dirba kaip arkliai. Jų dėka vien šiandien daug gyvybių pavyko išgelbėt.

Ant telefono staliuko guli Jolantos ligoninės skrajutė. Žvilgteliu į ją ir tyliai sukikenu. Po ligoninės pavadinimu išspausdintas jų naujas, klaidingas klišinis šūkis:

„Pacientų sveikata – mūsų didžiausias turtas.“